

ΩΔΗ

ΣΤΟΝ ΠΑΛΗΟΝ ΙΡΛΑΝΔΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

Νὰ πάλε πὸν τὰ πλαστὰ χωρίσματα συμπηρώνονται
[τοῦ χρόνου.

Νὰ πάλε πὸν μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα μᾶς φέρνει δῆθεν
σὲ καινούριες ὥρες. Καλοῦνται ὁ κόσμος, πλάϊ σὲ μι ν
[εὐθυμία

πλαστὴ κατὰ πολὺ, γύρω μᾶς φουσκωμένης πῆγτας
[καὶ κοκκίνου κρασιοῦ
θέλοντας καὶ μὴ νὰ προβοῦν στὴν ὀδύνηρὴ αὐτοεξείταση.

Τοῦτο εἶνε ἡ θέληση τοῦ χρόνου κι' εἶσι τὸ καλεῖ. Ἐνα
[εἶνε ἡ ἀλήθεια :

πὸν ὅλοι τους μὲ τούτη τὴν ξεκούρδιστη Μηχανὴ
γέροννε μὲ τὰ κάτου καὶ γεροῦνε. Καὶ εἶτε μελαγχολοῦνε,
εἶτε εὐθυμοῦνε, καὶ εἶτε πλαστὰ, εἶτε σι' ἀληθινὰ τὸ κάνουν,
ἕνα εἶνε τὸ ὀρθό, ἕνα τὸ ἀλάθητο. πὸν γέροννε καὶ γεροῦνε.
Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κυτιᾶτε. Νά, πηδᾶνε τάχα ἀμέριμνα
[τὰ παιδιὰ

βλέποντας τὰ παιχνίδια τους. Τὰ πιὸ νήπια, πιὸ σοφί,
ἔχουν κλαυθμηρισμὸ στὴν κούνια τους. Καὶ τὰ μὲν, καὶ
[τὰ δέ, γεροῦνε,

Παρέκει οἱ νέοι κι' οἱ νέες τῶν εἴκοσι περήφανων χρόνῶν
κυτιᾶτε πῶς ἀσηκῶνουν ψηλὰ τὰ κεφάλια : « Ἐμεῖς εἴμαστε
κι' ἄλλοι δὲν εἶνε». Τ' ἀσηκῶνουν ψηλὰ γιὰ νὰ μὴ
[γύρουν χαμηλά.

«Κανεῖς ἐμᾶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλεῖ. Ἐμεῖς ἦμαστε κι'
[ἄλλοι δὲν εἶνε.»

Πάρα κάτου οἱ πιὸ μεγάλοι, τὰ τριάντα, τὰ σαράντα χρόνια.
Ἐδῶ εἶνε πιά καὶ φανερὴ ἡ ἀπόκλιση τῆς φθορᾶς.

Ἐδῶ εἶνε πιά ἡ μεγάλη σκουτούρα. Πάλε πιὸ ἀμέριμνοι,
πάλε πιὸ γαλήνιοι εἶνε οἱ γερόντοι. Ἄπαξ τὸ χρῶμα ὀριστικὰ
τῶν γενιῶν ἔκλινε στὸ λευκό, ἄπαξ ἡ κεφαλὴ γίνηκε ὀλύμπια
πῆρε συνολικὰ ἡ ἐμφάνισή τους κάτου ἀπὸ τὸ ἀτάραχτο
[τῆς ἱερωσύνης.

Σὰν κάτου παπάδες, ἔρχονται καὶ παρέρχονται, μόνο
[γιὰ νὰ ἐβλογήσουν.

*Ο,τι απαιτήσανε, τὸ βρήκανε, εἴτε δὲν τὸ βρήκανε. Πάντως
[τὸ ξεχάσαν.

Περάσαν γι' αὐτοὺς οἱ κλύδωνες. Οἰαζοστροφὸι
ἐπιδέξιοι εἴτε ἀδέξιοι, συνταξιοῦχοι ναυτικοί, τὰ ξεχάσαν
τὰ περασμένα. Ἐρχονται μόνο νὰ ἐβλογήσουν. Καὶ εἶνε
[σημαντικιά
ἢ ἐβλογία, ἅμα βγαίνει ἀπὸ τὰ Προόθυρα τοῦ Ἱεροῦ τοῦ
[Θανάτου.

Γύρω μᾶς πῆγναι καὶ τοῦ κόκκινου κρασιοῦ,
περνᾶνε ὅλες οἱ εἰκόνες ἅπαξ τοῦ ἔτους. Τὴν νύχτα τούτη
σοῦ φέβγει καὶ σὲ ξεπερνᾶ κάθε λογίκευση.

*Ἐδῶ δὲν ξεχωρίζεις : «Τοῦτα περασμένα». ἢ «Μέλλοντα
[τοῦτα).

*Ὅλες οἱ εἰκόνες περνᾶνε ἐξ ἴσου ἔντορες, ἐξ ἴσου ὠροῖες.

*Ὅλοι μιλάνε σὰν γιὰ σπουδαῖο σταθμὸ γιὰ τὸ γάμο.

Τὴν νύχτα τούτη παῖνε νᾶνε φεύτικος θεσμός,

γίνεται μὰ ἡρεμότετη στάση τῆς ζωῆς.

Τὰ λουλούδια. Τ' ἀρρεβωτιάσματα. Ἡ ἐκκλησία.

Οἱ κούνιες μὲ τὰ παιδιά. Ἡ νέα πλάση. Ἡ εὐτυχία.

*Ἐνα ξέρω, ποὺ μὲ τίς ἀπλές, τίς παιδιάστικες χίμαιρες τοῦτες,
περνᾶνε οἱ αἰῶνες, κάτουν ἀπὸ τὰ πανόραμα τ' ἄστρα,
περνᾶνε πλάϊ στ' ἀνεμιζόμενα δέντρα.

Μπορὸς στίς χίμαιρες τοῦτες, χάνει τὴν κάθε δύναμή του
ὁ παραδειγματισμός, ὅλη ἡ εὐτυχία τῶν ζώντων
σφρηγιατῆται σὲ τοῦτο τὸ ἐπισηφάλες ἀργαστήρι.

*Ἄς ποῦμε λοιπόν, καὶ ἄς ποῦμε καὶ μεῖς μὲ τοὺς ἄλλους
γιὰ τὸν καινούριο χρόνο γίλια ἐνηγοκόσια τόσα ὅλα τὰ καλά.

*Ὅλα τὰ ἐβλογημένα. Ἐξω ἀπὸ ταραχές, ἀρρώστειες,
[θανάτους.

Καὶ ταραχή, καὶ ἀρρώστεια καὶ ὅλα, τὸ ξέροντε, εἶνε ἐπὶ
[θύραις

τόσο ἀσφαλῆ. Ἄλλὰ τί χάνουμε ἐντοῦτοις νὰ ποῦμε
καὶ νὰ ποῦμε γιὰ τὸν καινούριο χρόνο ὅλα τὰ καλά.

Τ. Κ. ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ